

*Reese rátalált a lelki társára.  
A gond csak az, hogy túl sokba kerül.*

# PRICE OF A KISS

a csókod  
ára

*fine  
selection*

L I N D A   K A G E

L I N D A   K A G E

**PRICE**  
**OF** a csókod  
ára **A**  
**KISS**

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

*Kurtnek és Lydiának, a legjobb családnak.  
Páratlanok vagytok.*

# PROLÓGUS

**MASON LOWE** ÉPPEN a fűnyírójukat javította, hogy le tudja nyírni a gyepet, amikor Mrs. Garrison ájtott a lakbérért.

– Halihó! – A nő éles, orrhangú kiáltása bántón hatolt Mason fülébe, még azelőtt, hogy a nő kopogott volna a két kertet elválasztó alacsony kerítésen. A fémzsánérok megnyikordultak, és a kapu kitárult. – Van itthon valaki?

– Csak én. – Masonnek hunyorítania kellett a déli napsütésben, ahogy felnézett. Kezében a csavarkulccsal végighúzta alkarját a homlokán, hogy letörölje a kiütközű izzadságcseppeket.

– Ó! Mason! – A házinéni megtorpant nevetségesen magas sarkú cipőjében, kezét látványosan a dekoltázsára szorította, és megrebegtette hosszú műszempilláit. – Észre se vettelek.

Mason remélte, hogy ha elég elfoglaltnak tűnik, akkor a negyvenes nő veszi a lapot, és békén hagyja, ezért nem emelkedett fel a fűnyíró mellől, aminek éppen a pengéit élezte.

– Szeretne valamit?

– Hm... – A nő beharapta az alsó ajkát, és egyik kezével összefogta a haját, hogy a másikkal legyezhesse szabadon maradt nyakát. Csillogó piros körömlakkja szikrázott a napsütésben.

Szégyentelenül végigmérte Masont, szinte felfalta a tekintetével. A fiút kellemetlenül érintette a vizslató pillantás, a gyomra összerándult. Szerette volna felhúzni a pólóját, amit fél órája vett le és dobott a földre.

A nő úgy sandított körbe a kertben, mintha egy bankrablásnál ő lenne a megfigyelő, aztán megkérdezte:

– Hol van az anyukád?

Mason visszatért a munkához, és a csavarkulccsal a helyére forgatta a pengét.

– Orvoshoz vitte a húgomat – hazudta, és úgy összeszorította a fogsorát, hogy az arcán megfeszültek az izmok.

Az anyja és Sarah igazából boltba mentek, de azt remélte, hogy ha emlékezteti Mrs. Garrisont a húga állapotára, talán sikerül kicsikarnia belőle egy kis együttérzést, és marad még egy kis idejük pénzt szerezni. Biztos volt benne, hogy az anyja megint késik a lakbérrel.

– Hm. És hogy van az a szegény, édes kislány? – mormolta Mrs. Garrison szórakozottan, miközben le sem vette a szemét Mason dolgozó kezéről.

Mason gyanította, hogy a nőt cseppet sem érdekli Sarah hogyléte, így hátrasimította a szeméből sötét tincseit, és sokatmondóan ránézett:

– Még mindig cerebrális parézise van. – Kicsit erősebben húzott egyet a csavarkulccsal, mint korábban, így végre sikerült rögzítenie a csavart.

– Jaj, jaj! – húzódott közelebb a házinéni. – Te aztán megnőttél. Nézzenek oda, micsoda izmok! – A nő árnyéka elhaladt Mason előtt, majd az egyik keze a vállán landolt, hosszú körme a bőrébe vájt.

Masont meglepte az érintés, hátrahőkölt, és a nőre kapta a tekintetét.

Mrs. Garrison rekedten felnevetett.

– Nem kell úgy megijedni, drágám! – Az ujjai engedtek a szorításon, de csak azért, hogy merészen, incselkedően pár centivel lejjebb haladjanak a mellkasán. – Nem harapok.

Szavait a fogorvos által tökéletesített széles mosoly kísérte. Úgy nézett ki, mint aki legszívesebben kiharapna egy darabot Mason húsából.

A fiú nyelt egy nagyot. A nő tekintetében megcsillanó fénytől kirázta a hideg még a százfokos hőségben is. Olyan volt, mint a prédáját leső párdúc. Ugrásra kész. És Masonre akarta rávetni magát.

Nem volt szükség semmi tapasztalatra a szex terén (és Masonnek nem is volt ilyen tapasztalata) ahhoz, hogy kitalálja, mit akar a nő. Valószínűleg kiszúrta a második emeleti ablakából, ahogy itt dolgozik egy szál rövidnadrágban, és kizárólag azért csípte ki magát, hogy átjöjjön ide játszadozni.

Masonnek egy kicsit felfordult a gyomra. Nem mintha annyira ragaszkodott volna a szüzességéhez. Egyáltalán nem. Igazából ha valaha is adódott volna rá lehetőség, már évekkal ezelőtt elveszítette volna.

És még csak nem is azért lett rosszul, mert Mrs. Garrison ronda lett volna. Lehet, hogy a nő szoláriumban barnult, műmelle volt, és csináltak pár igazítást az arcán is – a száján és a szemöldökén biztos –, de semmiképpen sem lehetett banyának mondani. Nagy melle volt, feszes feneke és hosszú, formás lába, ami kétségtelenül elég jól nézett ki abban a szuperfeszes, extrarövid farmersortban.

És nem is az volt a gond, hogy házas lenne, mivel nem volt az. Igazából Mason nem is tudta biztosan, miért hívja mindenki Mrs. Garrisonnak. Majdnem biztosra vette, hogy Mr. Garrison soha nem is létezett.

Igazából kizárólag a kora volt a probléma. Egyszerűen nem indult be a pumákra, és a nő évei duplája voltak az ő éveinek. Legalább.

Mrs. Robinson – izé, Garrison – szintén a számokra gondolhattott, mert felvont szemöldökkel megkérdezte:

– Hány éves is vagy, Mason?

– Tizenhét. – Mason elkapta a tekintetét, és csendben átkozta magát, amiért bevallotta az igazat. A fenébe, miért nem hazudott erről is? A tizenhét hirtelen sokkal... biztonságosabbnak tűnt.

De közben gyanította, hogy a nő már eddig is tudta, mennyi idős.

A ragadozó vigyor diadalittasan terült szét Mrs. Garrison festett ajkán, mintha észrevette volna, hogy Mason máris besétált a csapdájába.

– Akkor már... túl vagy a beleegyezési korhatáron.

Mason felhördült. Te jó ég! Azt azért nem gondolta volna, hogy lesz mersze ilyen nyíltan kimondani. A nő rekedten felnevetett.

– Látom, megdöbbenettelek.

Mason megrázta a fejét, de ezzel inkább az egész helyzetet próbálta tagadni, nem válasznak szánta. A nő elégedetten mosolygott rá, mintha büszke lett volna a reakciójára.

– Édesanyád több mint háromezer dollárral tartozik nekem. Tudtad ezt, Mason?

Micsoda? Komolyan *háromezer* dollárt mondott? Mason a régi, leharcolt fűnyírót bámulta, és próbált nem elájulni.

– Nem, nem tudtam.

Basszus, az rengeteg pénz!

Mintha átérezné a fájdalmát és meg akarná vigasztalni, Mrs. Garrison leguggolt Mason mellé, és a kezét a fiú meztelen térdére tette. Mason felnézett rá, azt remélte, talán meglát egy kis együttérzést a

tekintetében. Talán ad nekik pár hónap haladékot, hogy összeszedjék a háromezret.

Csakhogy a hideg, mogyoróbarna szempár mélyén számító kis szikra csillant meg, és cseppet sem tűnt megértőnek. A nő tenyere elindult a lábán, felcsúszott a combja közepéig, és Mason majdnem kiugrott a nadrágjából ijedtében.

A rohadt életbe, csak nem akar kézimunkázni rajta az anyja kertjében?! Vagy mégis? Az agyának egyik része azt ordította, hogy ez gusztustalan, de a nadrágjában lakó kis fickó érdeklődve kapta fel a fejét, és megállapította, hogy egész kellemes, ahogy a nő karcsú ujjai a lábát simogatják. Valószínűleg még kellemesebb lenne, ha megtáplálnák az utat a duzzadó szerszámához.

Mintha elektromos áram szaladt volna végig a testén. El akarta lökni magától a nőt, szúrós tekintettel jelezni akarta, hogy amit csínál, az rossz, hogy az akarata ellenére kényszerít ki reakciót a testéből. De nem lökhette el, nem küldhette el a fenébe, még csak csúnyán se nézhetett rá. Az anyja több mint *háromezer* dollárral tartozott neki.

Mégis hány havi lakbér lehetett ez?

A pánik lassan előntötte a testét. Valahogy el kellett terelnie a témát, mielőtt még elérnének oda, ahova félt, hogy a beszélgetés tart.

– Biztos, hogy anyunál van a pénz – próbálkozott. – Ő... ő és Sarah egy-két óra múlva itthon lesznek. És akkor kifizeti.

– Igazán? – Mrs. Garrison arca felderült. – Vagyis van egy-két óránk, hogy azt tegyük, amihez csak kedvünk van?

Mason nem tudta, mit válaszoljon. Nem tudta, mit tegyen. A legszívesebben menekülőre fogta volna, de attól tartott, ha megpróbálná, a nő körmei a húsába vájnének, és darabokra szaggatnák őt. Úgy érezte, csapdába esett.



Mrs. Garrison közelebb hajolt hozzá, a tenyeréből áradó meleg szinte égette a combját. Orrát betöltötte valami kókuszos illat.

– Nem vagyok ostoba, tudod? Az anyádnak nincs ennyi pénze. És nem fog kifizetni, amikor visszaér az orvosi vizsgálatról. Én viszont örömmel elengedem mondjuk a tartozása felét, ha esetleg te hajlandó lennél kötni velem egy kis egyezséget.

Uramég! Mrs. Garrison arra kérte, hogy feküdjön le vele. Ezeröttszáz dollárért. És még a keresztnevét se tudja.

– Ugye, érted, miről beszélek, Mason?

Mason elhajolt tőle, és lehunyt szemmel bólintott.

– Helyes. – A nő elégedettnek tűnt, és undorítóan önteltnek. – Akkor a válaszod?

Mason képtelen volt hangosan visszautasítani, csak hevesen megrázta a fejét. A nő nem felelt, de a feszült csönd szinte szurkálta Mason fülét. Végül nem bírta tovább, és kinyitotta a szemét.

Mrs. Garrison számító arckifejezéssel tanulmányozta, mintha tudta volna, hogy egy apró, mikroszkopikus méretű része igent akar neki mondani. De most komolyan, melyik 18 éves srác akarna nemet mondani a szexre, még akkor is, ha ez azt jelenti, hogy egy öreg nőci veszi el a szüzességét?

– Ez a végleges válaszod? – kérdezte a nő, és úgy tűnt, jól szórakozik.

Mason pedig az egészszet elszúrta azzal, hogy kinyitotta a száját.

– Igen! Teljesen biztos vagyok benne. Nem fogok szexelni magával. Én nem... – Lesütötte a szemét. – Azt se tudnám, mit kellene csinálnom.

Maga sem értette, miért vallotta ezt be neki. De nagyon remélte, hogy ezzel sikerül elijesztenie, mert egy nő, aki azt akarja, hogy egy bénázó szűz dugja meg, nyilván nincs eszénél.

De ahelyett, hogy a nő undorodva elrántotta volna a kezét, az ujjai megszorították a lábát. Mrs. Garrison barna szeme elkerekedett, és megnyalta az ajkát.

– Jaj, kicsikém! – lehelte. – Benedvesedtem tőled.

Mason csak pislogott. Mi van?

– Ne aggódj, hogy ez lesz az első alkalom, drágám! Én megtaníthatok neked mindent, amit tudnod kell. Sőt, többet is! Megtiszteltetés lenne, ha betaníthatnék egy ilyen ifjú csődört a saját... igényeimre. – Az ujjai még feljebb vándoroltak a combján.

Mason megragadta a csuklóját, mielőtt még elért volna a sortja széléig, mert tudta, hogy nem fog ott megállni. Tudta, hogy nem áll meg, míg teljesen kézbe nem veszi. Mason farka lüktetett, tökéletesen tisztában volt vele, hogy még egyetlen nő sem került ilyen közel ahhoz, hogy megérintse. Az a hülye farkok!

Fogcsikorgatva fokozta a szorítást, hogy végre eltántorítsa a nőt. De az ördögbe is, ettől csak hevesebben kezdett lihegni, mintha a kemény bánásmód még jobban beindította volna!

Szemében perzselő láng gyúlt, és zihálva szívta be a levegőt.

– A mindenit, milyen erős kezed van! Ugye megkeményedtél miattam?

Masont egyaránt rémítette el a nő és saját áruló teste. Ellökte magától a kezét, és talpra ugrott, kissé elfordulva, hogy Mrs. Garrison ne láthassa az árulkodó dudort a nadrágján.

– Jobb, ha elmegy – vetette oda. Ez volt életének legszürreálisabb, legkínosabb, legkellemetlenebb pillanata. Ott állt halálra rémülten az anyja kertjében a lerobbant fűnyíró mellett, és álló farkokkal beszélt a házinénivel arról, hogy pénzért szexeljen vele. – Nemet mondtam.

– Jól van! – Mrs. Garrison sértett horkantással feltápáskodott. Pillantásának tüze szinte égette Mason tarkóját. – Mondd meg

anyádnak, hogy hét végéig fizessen, különben megkapja az értesítést a kilakoltatásról!

Mason megpördült, és tátott szájjal bámult rá. Ezt nem teheti! De a fenébe is, megteszi!

A nő úgy tett, mintha kifestett körmét csodálná, úgy illegette magát, mint aki rendkívül büszke magára, amiért sikerült felülkerekednie Masonön. Aztán könnyed legyintéssel elbúcsúzott:

– Puszika! – Sarkon fordult, és vidám kis dallamot dúdolgatva, csábítóan ringó csípővel elindult a kapu felé.

Mason csak bámult utána, a gyomrát görcsbe szorította a félelem. Korábban sosem fenyegetőzött kilakoltatással. Persze korábban szexért se környékezte meg.

Az anyja már így is két állásban dolgozott, és a pénzből, amit félretett, egy új, motoros kerekesszéket vettek volna Sarah-nak.

Mason összeszorította a fogát, és úgy érezte, ő a világ legrosszabb gyereke és legrosszabb bátyja. A sulit után egy autósóban dolgozott, de amit ott keresett, az alig segített valamit a számlák kifizetésében. Ha valamivel támogatni tudja a családját, meg kellene ragadnia. Még ha az a valami a házinéni volt is.

Mason lehunyta a szemét, hogy magához térjen a döntését követő szédülésből, és rekedten kinyögte:

– Várjon! – De azt remélte, a nő talán nem hallja meg.

Mrs. Garrison keze azonban megdermedt a kapu kilincsén, és lassan visszafordult Mason felé.

– Igen?

Gyűlölte a nő tekintetében felvillanó diadalt. Gyűlölte a nőt, pont. Pár pillanatig csak tátogott, mire végre sikerült megszólalnia:

– Csak hadd... Hadd mosakodjak le előbb!

Mrs. Garrison felnevetett, és megrázta a fejét.

– Édesem, eszedbe se jusson! Az a tervem, hogy minden egyes izzadságcseppet lenyalogatok a feszes, csillogó fiatal testedről még mielőtt véget ér a délután!

Mason majdnem elhányta magát. A nő megérezhette, hogy egy másodpercre van attól, hogy visszakozzon, mert hívogatóan behajlította a mutatóujját.

– Kövess, szépfiú!

Amikor elfordult, és kinyitotta az ajtót, Mason követte.

Három órával később egész más emberként tért haza. Mrs. Garrison elengedte az anyja összes tartozását, azzal a feltétellel, hogy Mason újra átmegy hozzá, amikor csak kéri.

# ELSŐ FEJEZET

*Két évvel, három hónappal és tizenkét nappal később*

**NA JÓ**, talán tényleg beindult egy icipicit a nyáltermelésem, míg az unokatesóm az oldalamba nem könyökölt, elvonva a figyelmemet arról az iszonyúan cuki álompasiról, akit lehetséges (vagyis tuti), hogy éppen a szememmel vetkőztettem.

– Csajszí, eszedbe se jusson! Akkor se engedhetnéd meg magadnak, ha teljesen kiürítenéd a malacperselyedet.

Pislogva megköszörültem a torkomat, és visszakérdeztem:

– Miről beszélsz?

– Azt mondtam, hogy nem, esélytelen. Nincs rá elég pénzed.

Orromat ráncolva tovább bámultam a pasit, mert hát... hogy is hagyhattam volna abba? Maga volt a megtestesült tökély. Igazából már el is neveztem magamban: Tökély.

– Micsoda? A pasi talán eladó? – felnevettem a saját poénomon, Eva pedig együttérzőn megpaskolta a térdemet.

– Ami azt illeti, igen, az.

A vigyor lehervadt az arcomról.

– Mi van?

Evával a Waterford County Állami Egyetem főépülete előtti padon üldögélve fogyasztottuk a reggeli kávé- és cukoradagunkat, és azon vitatkoztunk, kinek van cukibb cipője, amikor a szemem sarkából kiszúrtam Tökélyt. Rögtön odafordultam, hogy felmérjem a teljes képet, és hát... Cipők? Milyen cipők?

De most komolyan.

A pasi bűnre csábítón gyönyörű volt. A mellkasán keresztbe átve-tett oldaltáskával a kampusz egyik bronz állatszobrának támaszkodva beszélgetett pár másik sráccal.

Farmerban és egy sima pólóban nem kellett volna kitűnnie a többiek közül, mégis kitűnt. De még mennyire kitűnt! Sötét, hullámos haja mintha engem szólongatott volna: „Reese, Reese! Csak túrj be-le ezekbe a vad, imádnivaló, megszelídíthetetlen tincsekbe!” Komolyan. Ezt hallottam.

Oké, lehet, hogy nem tudtam igazán, részletesen megfigyelni rajta mindent. Mármost onnan, ahol ültem, még az arcvonásait sem igazán tudtam kivenni, márpedig engem általában a karakteres arc szokott megfogni. De mindez most cseppet sem számított, mert egyszerűen éreztem, hogy a mosolya is szívtipró.

Az én szívemet már most megtiporhatná.

Egyszerűen volt az aurájában valami, amiből egyértelműen ordított, hogy érzéki, magabiztos és elbűvölő bestia. Hullámokban áradt belőle az energia, ahogy lazán, kényelmesen, olyan igazi pasis pózban a mozdulatlan ló hátán támaszkodott a karjával. A srác olyan volt, mint valami műalkotás, és sokkal vonzóbb, mint az a fémszobor, amin éppen a súlyát nyugtatta. Egyszerűen nem tudtam róla levenni a szememet.

– Csak mondd, hogy nem szokta zaklatni és megvágni a volt barát-nőit!

– Nem – nyugtatott meg Eva. – Nincsenek is exbarátnői. Mivel dzsigoló.

Tényleg ezt mondta. Hangosan. Az egyetem parkjának kellős közepén. Mintha tök hétköznapi kijelentés lett volna.

Végre elszakítottam a pillantásomat Tökélytől, csak hogy az unokatesómra bámulhassak, akinek szokása volt totál őrült dolgokat állítani. De ez most simán versenybe szállhatott az eddigi legkomolyabb agymenésével is.

– Már megbocsáss?

Eva elvigyorodott.

– Kiárúsítja a testét szexre.

Mintha szükségem lett volna a dzsigoló szótári definíciójára! Hahó!

– Mégis mi a fenéről beszélsz?

– Mason Lowe-ról beszélek, a pasiról, akit éppen szexuálisan zaklatsz a tekintetteddel. – Fejével Tökély felé intett, aki még mindig az ugró lószobornak támaszkodott. – Nem lehet nem bámulni, megértem. Szerintem is lenyűgöző. Két évvel felettem járt a gimiben, és másodévben volt egy közös matekóránk is, úgyhogy én is csorgattam rá párszor a nyálamat. De hidd el nekem, kicsim, a pasi ki van csukva! Mivel egy francos dzsigoló.

Amikor látta, hogy csak pislogok rá – mert őszintén, mégis mit lehet erre mondani? –, Eva tovább erősködött:

– Komolyan mondom!

– Mármint átvitt értelemben?

– Nem, teljesen szó szerint.

Felvontam a szemöldökömet.

– És ezt azért tudod, mert...?

– Nem tudom, csak... tudom. Mindenki tudja. Kivéve persze a zsarukat. Mert akkor már lecsukták volna illegális prostitúcióért,

vagy tudom is én. De azt pletykálják, hogy a countryklubban dolgozik, és ott szervezi meg a randikat az ügyfeleivel, akik a környék leggazdagabb és legbeindultabb női, és egy valag pénzt fizetnek neki, hogy kielégítse őket... ahogy csak akarják. Tuti, hogy anyám néhány barátnőjének is megvolt már.

Leesett az állam, és egy teljes percig bámultam rá, mire végre kirobbant belőlem a nevetés, és meglöktem a vállát.

– Anyám, mekkora kamugép vagy! Bakker, Evie, egy percre már majdnem bevettem!

– Mi van? – Evának sikerült sértett képet vágnia. – Esküszöm, hogy nem kamuzok! Meg akarod kérdezni tőle? – karolt belém, és megpróbált felhúzni a padról.

Aha, na persze! Arról szó sem lehet. Valószínű, hogy szépen felrobbannék a hormontúltengéstől, ha most Tökély közelébe mennék. Olyan lenne, mint közel menni a naphoz, tuti, hogy megégetne az egyik halálos tesztoszteronsugarával. És egy ilyen akcióhoz nem kentem magamra elég naptejet. Szóval visszahúztam magam mellé Evát.

– Mégis hogy gondoltad ezt? Nem sétálhatunk csak úgy oda valakihez, hogy megkérdezzük, dzsigoló-e!

Egek!

Eva a szokásos stílusában válaszolt. Megvonta a vállát, és hátra dobta a haját.

– Miért nem? Nem hinném, hogy hazudna róla. Legalábbis nem úgy tűnik, hogy nagyon titkolja a dolgot.

Hátravetett fejfel felnevettem. De bakker! Eva néha tényleg túltolja a dolgokat. Időnként egészen elvetemült sztorikat tud kitalálni. Ezt mindig is imádtam benne, de közben baromira kínosan érintett. Sajnos én nem vagyok olyan laza, mint az élénk barátnőm. Általában hajlamosabb vagyok a kínos elvörösöedésre, mint az extrovertált



lelkesedés kitöréseire. Mármost nem azt mondom, hogy bármilyen szempontból félénk lennék, de az biztos, hogy nem vagyok egy Eva Mercer se.

Mintha megérezte volna, hogy éppen miatta pirulok, Tökély – vagy, ahogy Eva nevezte, Mason Lowe – ebben a pillanatban félénk fordult, és a tekintete megtalálta... az enyémet.

Abbahagytam a nevetést, a mosolygást, igazából a lélegzést is abba hagytam. Egek, a srác nagyon tudta, hogy kell kitarítani a heves szemézt!

– Isten óvjon minket! – morogta mellettem Eva.

Nem feleltem – ha akartam volna, se tudtam volna. Túlzottan lefoglalt a belsőmet átjáró áramlökés. Az ujjbegyeim zsiszegtek, a lábujjaim begörbültek, mintha egy láthatatlan, kinetikusan töltött vilám kötött volna a tőlem alig ötven méterre álló pasihoz, aki a jelek szerint egyetlen pillantással képes volt magához bilincselni. De tényleg ilyen erős volt a köztünk fellobbanó kémia. És most nem túlzok. Na jó, talán egy kicsit. De nem nagyon.

Nemsokára megtörte a szemkontaktust, és a pillantása átvándorolt Evára. Amikor a tekintete elengedett, olyan érzés volt, mintha valaki lerántott volna egy sebtapaszt a lelkemről.

Nem tudhattam biztosan, de esküszöm, úgy tűnt, mintha a szeme összeszűkülne, amint az unokatesómra nézett. Küldött felém még egy gyors pillantást, ami hirtelen mintha vádlóvá vált volna, aztán visszafordult a saját társaságához, mintha mi nem is léteznénk. Még soha korábban nem kavart fel ennyire egyetlen pillantás.

Remegős sóhaj hagyta el a számát, és kezemet vadul dübörgő szívemre szorítottam. Mintha a szívem megállt volna, és defibrillátorral kellett volna újraindítani. Nem hiszem, hogy valaha is éreztem ilyen bizsergést.

– Azta!

– Ja – morogta Eva. Úgy tűnt, ő is hasonló élményt élt át. – Azt hiszem, kell egy cigi.

Pislogva fordultam felé:

– Nem is dohányzol.

Eva az égnek emelte a szemét.

– Esküszöm, néha el se tudom hinni, hogy rokonok vagyunk! Nem kell szó szerint érteni, ReeRee! Jaj!

Mivel a racionális gondolkodásért felelős agyterületem még nem tért magához az elektromos kisülésből, és nem tudott értelmes gondolatokat formálni, válaszképpen csak morogtam egyet.

– Ó! – vontam meg a vállamat. – De a csillogós balerinacipőm még mindig sokkal menőbb, mint a szandálad.

– Álmodj, királylány! – horkant fel Eva. – Idén a szandál a legmenőbb – jelentette ki, azzal a tekintete visszatért az én álompasimhoz.

– Tök mindegy – morogtam ingerült fújtatással, és megpróbáltam leküzdeni a hirtelen rám törő örült vágyat, hogy Eva haját tépve azt ordítsam, én láttam meg előbb. Vagy legalább emlékeztessenem rá, hogy neki van pasija. – Nyugi már, Evie! Egyébként is csak néztem. Nem akarok hozzámenni és papás-mamásat játszani vele! Nem állok készen egy új kapcsolatra.

– Tök mindegy – visszhangozta Eva, de sokkal gonoszabb hangon, mint ahogy én mondtam. – Amúgy is mondtam, hogy nem elérhető.

Ennek meg ki tett ecetet a reggeli gabonapelyhébe? És miért bámulta továbbra is Masont? Az egész durván felhúzott, mivel így lopott pillantásokat se vethettem a srác irányába. Két csaj, aki ugyanazt a pasit bámulja nyálcsorgatva? Totál szánalmas.

Bár igazából nem számított, hogy Eva kitűrt a szemezős játékból, mivel én úgyis túlzottan bejijedtem ahhoz, hogy újra a pasira nézzek.

Mi van, ha mondjuk... visszanéz? Nem voltam biztos benne, hogy túlélnék két ilyen áramütést egyetlen nap alatt.

Gyanítom, hogy még senkinek nem lett túlادagolása egy túlfűtött szemeztől, de Tökély közelében attól tartottam, én leszek az első áldozat.

Így aztán inkább visszatértem a telefonomhoz és az órarendemhez, amit két egész öttized másodperccel azelőtt nyitottam meg, hogy Mason Lowe rendkívül hatásosan a tudomásomra hozta a létezését. A kávé maradékát kortyolgatva kinéztem a következő órák tantermet. A forró ital végigégette a torkomat, de most jólesett a fájdalom. Legalább elterelte a figyelmemet egy bizonyos illetőről.

Némán nyeltem a hideg levegőt, remélve, hogy sikerül kicsit lehűtenem a nyelőcsövet, és visszapislogtam a szemembe szökő könnyeket.

– Akkor... – Jó párszor nekirugaszkodtam, mire sikerült befejeznem a mondatot. – Neked is korai brit irodalmad lesz, ugye?

– Igen – felelte Eva. Kissé rekedt hangjából tudtam, hogy még mindig lefoglalja a pasi bámulása.

– Hát... Három perc múlva kezdődik. Talán indulnunk kellene. – Ezen a ponton már bármire hajlandó lettem volna, csak hogy elérjem, hogy levegye a szemét az én dögös pasimról. A mindenbe belefért a korai brit irodalom előadás is.

Kiszúrtam egy közeli kukát, és elegáns dobással belerepítettem a kávéspoharat, csont nélkül, hála a gimis kosárcsapatban töltött három évemnek.

– Akkor menjünk! – jelentettem be, és a hátizsákomat felkapva készültem felállni, de Eva hirtelen közelebb csúszott, amíg teljesen össze nem ért az oldalunk a csípőnkől a mellünkig.

– Várj! – Halkabb, komolyabb hangnemre váltott, és a lábamat szorítva tartott a helyemen. – Felénk jön!

Beszívtam a levegőt, és felnéztem. Mason valóban otthagya a ló szobrát, és egyedül indult el a járdán az iskola főbejárata felé. A gond csak az volt, hogy a pad, amin Evával ültünk, pontosan ennek a járdának a szélén állt. Éppen előttünk készült elsétálni.

Alig háromméternyi üres levegő fog elválasztani tőle. Édes istenem, most segíts meg engem! Túlélhetek ilyen közelséget? Őszintén szólva fogalmam sem volt róla. Zihálni kezdtem, a mellkasom gyors tempóban süllyedt fel-le.

– Most figyelj! – súgott a fülembé Eva.

Ránéztem, remélve, hogy valamiféle iránymutatást kapok tőle, hogy megmondja, mit csináljak. De úgy tűnt, fogalma sincs róla, hogy egy pánikroham szélén állok. Sőt, úgy nézett ki, mint aki valami rosszban sántikál. Megragadtam a csuklóját.

– Egek, mit akarsz csinálni?

Eva csak rám mosolygott a szokásos, sokatmondó vigyorával, aztán pillantása megállapodott a közeledő szépfíún.

– Jó reggelt, Mason! – köszönt rá.

A testem minden egyes izma megfeszült, a körmeimet a csuklójába mélyesztvé próbáltam rávenni, hogy hallgasson. De a köszönés sajnos már felkeltette Mason figyelmét.

Kifejezéstelen tekintettel nézett ránk, kicsit megbillentette az állát felénk, úgy, ahogy a pasik szoktak köszönni az ismerőseiknek.

– Mi újság?

Akkor és ott elolvadtam, és elbűvölt kis nyikkanás hagyta el a torcomat. De a fenébe is, micsoda fantasztikus hang egy ilyen fantasztikus testhez! Mély, mégis sima, és túlzottan csábító ahhoz, hogy

ennyire helyes sráchoz tartozzon. A hangját hallva nem volt más vágyam, mint lehunyni a szememet, és egyszerűen... szétfolyni.

– Jól nézel ki – közölte vele Eva. A hangja tele volt női érzékiséggel, és cseppet sem leplezett felhívással. Csak annyira emelte meg az arcát, hogy a napfény megcsillanjon tökéletes tónusú arcbőrén, és hagyta, hogy gyönyörű, platinaszőke fürtjei előrehulljanak méretes mellére. Akkor se lett volna egyértelműbb az üzenet, hogy „gyere, és a tied vagyok, nagyfiú!”, ha hangosan az arcába ordítja. – Mi lenne, ha kihagynánk a mai órát, és inkább csinálnánk valami... murisat?

Mason Lowe horkantással jelezte érdektelenségét, miközben én levegő után kapkodtam.

– Evie! – Úgy tűnt, tényleg emlékeztetnem kell rá, hogy van pasija, nem igaz?

Hallva rosszálló sziszegésemet, Tökély figyelme azonnal átvándorolt rám, és az arckifejezése többé már nem volt semleges. Intenzív tekintete a lelkem legmélyéig hatolt, és úgy éreztem, egy egész üveg aloe vera krém kell majd ahhoz, hogy lehűtsem az édesen égető nyomot, amit maga után hagyott.

Ez az azonnali kapcsolat megint rabul ejtett. Súlyos pillantása úgy szögezett a helyemre, mintha minden egyes szervem legalább egymillió kilót nyomott volna. Mintha gyomorszájon vágta volna, egyszerűen elakadt a szavam. Mélyen beszívtam a levegőt és az éltető oxigént.

Három méterről még jobban nézett ki, mint harminc méterről. Cseppet sem csökkent a vonzereje azzal, hogy elszakadt a haverjaitól. És az az arc! Esküszöm, mintha angyalok bukkantak volna elő, hogy elzengjék ez isteni képmás dicsőségét. Egyenes orr, határozott szemöldök, éles körvonalú áll, gödröcskés arc. Megvolt rajta minden vonás, ami egy alfahímnek kell. Még a szemöldöke is vastag és erőteljes volt. Egyszerűen volt benne valami szenthez illő férfias tökéletesség.

# **TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.**

Szívből ajánljuk,  
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!  
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST  
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

**NE HAGYD KI!**

Rendeld meg most a kiadónál!

**Még több jó könyv**

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Amikor végre elszakította a tekintetét rólam, úgy éreztem magam, mint akit kifacsartak és elhagytak. Figyeltem, ahogy egészen a bejárati kapuig sétál, majd eltűnik az épületben. Megnyaltam kiszáradt ajkamat, és kábultan fordultam az unokatestvéremhez:

– Oké! – A hangom még a saját fülemnek is kicsit elfúlónak hangzott. – Talán mégis elhiszem, hogy a nők fizetnek neki a szexért.

– Még szép! – duruzsolta Eva. – Ha lenne annyi kápém, én is befizetnék egy menetre.

Mivel kicsit túl lelkesnek hangzott, a térdemmel felháborodottan meglöktem.

– És mi van Aleckel?

Üres tekintettel nézett vissza rám.

– Hm? Kivel?

Felvontam a szemöldökömet.

– A barátoddal.

– Ó! – Pislogva tért magához, aztán laza vállrándítással talpra szökkent, és egyetlen gyors, elegáns, szupermodellekhez illő mozdulattal vállára lendítette a táskáját. – Mason úgymint csak álom marad. Ahogy mondtam, egyikünk se engedhetné meg magának.

A megfogalmazás miatt valahogy úgy éreztem, hogy ő már tett egy próbát. Ez eléggé aggasztott, de nem kérdeztem rá. Jelenleg a legkevésbé sem akartam belekeveredni egy újabb pasiügybe. És akár dzsigoló, akár nem, Tökélyről ordított, hogy csak a baj lenne vele. Egyébként is úgy tűnt, Eva már lestoppolta magának.

Szóval életemben először nem vájkáltam tovább, nem elégítettem ki a kíváncsiságomat. Követtem Evát a Waterford County Állami Főiskola kapuja felé, és az új életem felé Reese Alison Randallként.